

Sisler Ülkesi

Mürekkep mürekkep,
Bana bir isim gerek.
İsmi söyle misin?
İLKİYAR.
İlkyar'ı sever misin?
Severim.
İlkyar'la güler misin?
Gülerim.
İlkyar'la koşar mısın?
Koşarım.
İlkyar'la yaşar mısın?
Yaşarırım...

İlkyar'ı seviyorsan, İlkyar'la gülüyorsan, İlkyar'la koşuyorsan,
İlkyar'la yaşıyorsan; Beş par-ma-ğın-dan bi-ri-ni çıt-la-tır mı-sın?

☺ ÇIT! ☺

Kaç zaman oldu , bilmeden salladığım ellerin anlamsızlığı? Onca pencere camından salladığım eller nereye ve niçindi? Giden tozlu tekerlekler arkasından belki görünmeyen parmaklarım nice hareketlendi bilmeden. Bilmeden yaptığımız yüzlercesinden yalnızca birisi miydi ? Düşünmeden yaptıklarımızdan birisiydi yada.

Gündüzler çabuk geçer, geceler ağır kararır, bir zaman diğer bir zamanı bekler, çocuklar hepsinin içinde daimi gülermiş. Mutsuz insanların salladıkları ellerli varmış gidenlerin

arkasından. Nerden geldiği bilinmez ama yine de sallanmış eller. Beşikten inip yürümeye yeni başlayan bebekler ilk el sallamayı öğrenirmiş. Neden , niye bilen yokmuş ülkede...

Yağmurlu diyarlara uzanmış, ıslanmış yolların çamurları üstünde arkasında el sallayan insanları bırakarak. Toprağa bastığında ayaklarını, üşüyen belini küçük çocuklar sarmış. İçine dek bir ısı yayılmış. Onlarla oyun oynamaya başladığında ısınan yüreği, yanaklarını kulaklarına yakınlaştırıp güldürmeye başlamış. Sislerin ülkesi Zonguldak imiş burası. Zonguldak'ta yine sisli bir gün de küçük oyuncular parmak uçlarında sislerin altında kalan yerleri tanıtıyorlarmış. Yaşatırcasına resmederek anlatıyorlarmış. Sis kaybolduğunda tıpkı anlattıkları gibiymiş sisin altında ki yerler. Bu olabilir mi? Göremediğimiz yerleri dinleyerek görebilir miyiz? Göremediğimiz yerlerin gerçeğini bir eksik bırakmadan anlatabilir miymiş birileri? Bunun için samimi iki küçük göz yeterliymiş. Küçük ağzı ve içinde dolanan çilek dili beyaz kağıdın üzerinde dolaşan kalem gibiymiş. Anlatırken ki gülümsemeleri gerçeği resmettiğinin imzasıymış. Oyunlar içinden fırlayan parmaklar varmış, akıllı soruların cevabını veren. Hava biraz soğuduğunda koşarak ısınan kırmızı burunlu, küçük oyuncular varmış bu ülkede. Elleri ile yüzünü içine alan çocuklar güneşe el sallıyorlarmış. Yarın yine gelsin diye.

Oysa biz hep var olacağından eminmişiz gibi yaşadık...

Birbirlerimizden çok şey öğrendikten sonra yola çıkma vakti geldiğinde; buğulu camın önünde Sisler Ülkesinin çocuklarına bakmak için ellerini cama koymuş. Ellerinin bıraktığı izin içinden dışarıya baktığında bir sürü el görmüş, ellerinin içinde kendisine el sallayan. Sisler Ülkesinin çocuklarını merak ediyorsanız güneşe el sallayın. Yada buğulu camlara ellerinizin izini bırakıp , içinden dünyaya bakın...

“ Yarın güneşin doğması için el sallayan çocuklar , güneşin doğacağını hep bilirler. Yarın tekrar gelemeyeceğimizi de hep bilirler. Ama yine de el sallarlar. Peki siz bunları bilerek el sallayabilir misiniz?”

*Tuğba Ceren Çerçi
Mersin Üniversitesi
Türkçe Eğitimi
Bölümü*

Çocuklarımız ilk göz ağrımız, ilk sevdiğimiz ilk yar larımız..